

СЛАВЕЙКОВ
1928/1999
№ 54

6

- 6 -

ния на едно и също нѣщо - свѣтътъ. Затона въ тѣхъ има нѣщо, което е общо за всичкитѣ: идеята за вѣчностъ - или, по-право, чувството за вѣчностъ. Всичко останало е само теория, която дири да осмисли това чувство за вѣчностъ. Смъртъта, колкото и страшна да ни се вижда въ известни моменти, не прѣчи никому да живѣа, да се веселѣ, да реди всичко така, като че ли тя нѣма да дойде: Безсмъртноно у насъ не се бои отъ смъртъта. Другъ въпросъ е, дали ще го осмислимъ ний като животъ отъ дѣсно на Отца, гдето нѣма ни скръбъ, ни въздихания, или съ вѣчността на материята, която въ своята еволюция е дошла до формитѣ, въ които се проявява нашето азъ, и ний само ще се трансформирами, оставайки вѣчни като материя, а съ дѣлата си - въ съзнанието на поколенията. Това не измѣня схдината. - Сърната, когато закриля съ тѣлото си своето малко отъ стрелата на ловеца, не върши ли това отъ инстинкта за вѣчностъ - да живѣе въ една по-жизнена форма, запазвайки рода?

Не питатъ тѣ къде вървятъ,
но всѣкой чувствува и знай
че Богъ стои на всѣкой пътъ,
че Той е край на всѣкой край.

Богъ, инстинктивно чувствуванъ - това е тъкмо чрезъ чувството за вѣчността. Все едно какво ще стане съ тебе - ти знаешъ, че си вѣченъ. Това чувство за вѣчностъ е Богъ У насъ, безъ когото въ нашата душа не би имало мѣсто за нито единъ благороденъ поривъ.

Кое е сега Славейковото - дискантътъ тѣтъ Стара - планина? -

Небитието, Непроявениятъ Богъ, който е въ вѣчността/а вѣчността не ѣе е ни време, ни пространство/, Единиятъ, безвременниятъ и безпространственъ Богъ създава битието - бтава Богъ-Творецъ. Но той създава битието като се превръща на битие, следователно - умирайки като Богъ-Творецъ и раждайки се като Богъ-твари/Боянъ Магътъ, / . Така \$\$\$ Единиятъ става множественъ; многото, влизайки въ отношение по-между си, получаватъ илюзия за време и пространство. защото време и пространство ах нѣщо относително - възможни за Единното само при неговата множественостъ. Така Богъ-Творецъ отъ \$\$\$ вѣченъ, т.е. безвремененъ и \$\$\$ безпространственъ, се превръща въ Богъ-твари, т.е. въ времененъ и пространственъ. Значи всички твари, всички нѣща, които съществуватъ, сѣ все \$\$\$ Богъ, защото той се е превърналъ въ тѣхъ. Но защото той е Единенъ/това е неговата схдина/, а въ своята множественостъ чрезъ всѣка отдѣлна тваръ той живѣе отдѣлностъ - явява се въ свѣта нѣщо, което не е такова каквото е: Единниятъ е \$\$\$ много. И тѣзи много живѣятъ всѣко само за себе сѣ едно противъ друго. Така Богъ въ нѣщата се обезбожава, и се ражда злото въ свѣта. Ето схщата мисль въ другъ вариантъ въ стихотворението Книга на битието/На острова на блаженнитѣ/:

О дивна книго, съ трепетъ таенъ
превършамъ твоитѣ страници,